

kunde jeg have faaet at vide hos ham, thi hvis jeg var gaaet til ham, vilde han have fortalt mig, hvordan Regeringen vilde optræde i dette Tilfælde, det havde de taget Bestemmelse om paa Forhaand. Men jeg har virkelig ikke fundet Anledning til at gaa til Regeringen og spørge om, hvordan jeg skulde bære mig ad, thi jeg var ikke i Tvivl derom. Jeg saa saaledes paa Sagen, som jeg har udtalt, og ser fremdeles saadan paa den og mener ikke, at den Opfattelse er rigtig, som Konseilspræsidenten gør gældende. At han vilde have handlet saaledes her, hører jeg nu, men jeg mener ikke, det er den rigtige Opfattelse af Stillingen. Fremdeles sagde Konseilspræsidenten, at der vilde være blevet valgt et nyt Medlem, hvis jeg var traadt ud, men for øvrigt bekræftede Konseilspræsidenten, hvad jeg før sagde, at det, Regeringen kunde gøre, var at sætte et nyt Medlem ind, og det Eksperiment kunde gentages saa tidt, indtil de andre bleve kede af det og paa den Maade bleve fortrængte. Men Magtmidler til at opnaa dette havde man ikke, man havde kun denne, som jeg mener, lidt mærkelige og usikre Vej.

Den ærede Konseilspræsident sagde til Slutning, at hvis jeg med god Samvittighed kunde sige, at det var et godt Forlig, burde jeg stemme for det, men hvis jeg ikke mente det, burde jeg have nedlagt mit Mandat. Nej, de to Alternativer havde jeg ikke at vælge imellem. Selvfølgelig mente jeg ikke, at det var et godt Forlig, thi saa havde jeg ikke stemt mod det. Naar jeg stemmer Nej til en Ting, mener jeg ikke, at den er god, thi saa stemmer jeg Ja til den. Men jeg kunde ikke forhindre det, derfor stemte jeg Nej.

Andreasen: Den ærede Konseilspræsident har i Virkeligheden ogsaa paa mine Vegne svaret det ærede Medlem fra Skelskør (R. Andersen) paa de Udtalelser, han rettede til mig. Jeg ønsker imidlertid alligevel at gøre nogle Bemærkninger, da jeg er kommen til Kundskab om Forhold, som jeg tror, naar de oplyses her for det høje Ting, ville medføre, at Medlemmer, der maaske ere tilbøjelige til at give det ærede Medlem fra Skelskør Ret, ville komme til at indrømme, at det er mig, der har Ret. Det ærede Medlem fra Skelskør hævder stadig, at Likvidationskomiteens Afgørelse vilde være bleven den samme, enten han var gaaet ud af Komiteen eller ikke. Han søgte at slippe uden om mine kritiske Bemærkninger i Gaar med en Bemærkning om, at han først i

sidste Øjeblik fik at vide, hvorledes de to andre Medlemmer stillede sig. Derpaa har Konseilspræsidenten svaret. Det er givet, at naar de Herrer have siddet og forhandlet Uge efter Uge, kan det ærede Medlem fra Skelskør ikke være uvidende om, hvorledes de to andre Medlemmer i Likvidationskomiteen stille sig.

Men nu har jeg i Dag fra en Kilde, hvis Paalidelighed jeg ikke finder Anledning til at betvivle, faaet oplyst, at Højesteretsadvokat Arntzen, der har Sæde i den paagældende Komité, er Hr. Heides juridiske Konsulent for Hr. Heides frederiksbergske Sporvejsselskab. Det er den Mand, som den bondevenlige Regering har sat til at passe paa de sjællandske Bønders Interesser overfor de københavnske Kapitalister, og det er denne bondevenlige Regering og dens Tilhængere, der træde op med Indignation over, at den nuværende Regering er udgaaet af Studentersamfundet. Og som den anden Repræsentant valgte den bondevenlige Regering en fynsk Storkapitalist, der tillige driver Forretning i København og er Aktionær i en Række store Foretagender, til at varetage de sjællandske Bønders Interesser. Disse to Kapitalistrepræsentanter satte man overfor den ene Bonde, det ærede Medlem fra Skelskør. Jeg læste i Gaar, at Hr. P. G. C. Jensen i Højesteret havde sagt under Sagen med Vekselerer Monies og Detailhandlerbanken, at Bønderne havde sat Gæs til at vogte paa Ræven. Her kan man med Sandhed sige, at det ærede Medlem fra Æbeltoft og hans Regering, specielt Indenrigsministeren, have sat to Kapitalist-Ræve til at vogte paa en Gase, nemlig det ærede Medlem fra Skelskør.

Formanden: Det er ikke kønne Billeder, det ærede Medlem bruger.

Andreasen: Jeg vil spørge det ærede Medlem fra Skelskør, om han ikke i den Tid, han har siddet i Likvidationskomiteen og forhandlet med de to Kapitalistrepræsentanter, har haft en Mistanke om, at de i Virkeligheden gik Kapitalisternes Ærinde, og hvis det ærede Medlem har vidst, hvad jeg her har oplyst, at Hr. Arntzen var Hr. Heides juridiske Konsulent for Frederiksberg Sporvejsselskab, burde han netop af den Grund have nedlagt sit Mandat og tvunget Regeringen til at kassere Hr. Arntzen som Repræsentant for de bedragne sjællandske Bønder. Jeg tror derfor, det ærede Medlem ikke staar saa overordentlig fint i den Sag. Han bør, som